MEI 1944 LEZEN EN DOORGEVEN A.U.B. Nr.14

VRANK EN VRY

Verschijnt - tegen wil en dank van DEN BEZETTER - te Brussel en elders...

10 MEI 1940 - 10 MEI 1944

Welk een verschil in de beteekenis van data! Welk geweldig verschil tusschen de perspectieven in beide kampen: bij den barbaarschen VIJAND en zijn KNECHTEN eenerzijds, bij de verdrukte en vrije volkeren der VEREENIGDE NATIES anderzijds! Welk enorm verschil in de verhouding der krachten die tegenover elkander staan, vier jaar geleden en nu! Op 10 Mei 1940 lag het initiatief in handen van Hitlers "Wehrmacht". Thans echter zijn het de legers der Vereenigde Naties die op alle fronten telkens weer den eersten stoot geven en den gang der gebeurtenissen dicteeren. De "geschichtlich einmalige" zegepralen van Hitlers "junge Wehrmacht" zijn, evenals de legende van haar "onoverwinnelijkheid", weggesmolten als sneeuw in de zon. Goerings beruchte "Luftwaffe", die op 10 Mei 1940 de vreedzame steden en dorpen van ons land, gelijk deze van Nederland en Luxemburg, meedoogenloos bombardeerde, is thans door de RAF en de USAF definitief uit het luchtruim verdreven. Op 10 Mei 1944 weeklaagt de propagandamachine van Goebbels over de geweldige overmacht aan menschen en materiaal die de Vereenigde Naties bijeengebracht hebben om Hitlers "beste soldaten ter wereld" te land, te water en in de lucht te verslaan en het nazistische "Derde Rijk" te vernietigen. Op 10 Mei 1944 zijn niet de steden van Engeland door Hitlers luchtpiraten "ausradiert", maar zijn de meeste industrie- en handelssteden van het NAZI-RIJK door de RAF en de USAF in puinhoopen veranderd. Op 10 Mei 1940 hoopte Hitler, door overweldiging van België, Nederland en Frankrijk, het toppunt van macht en roem te bereiken en Groot-Brittannië tot opgave van den strijd te dwingen. Op 10 Mei 1944 ziet Hitler zich gedwongen dezen voor het "Derde Rijk" hopeloozen strijd voort te zetten en aldus Duitschland aan den totalen ondergang prijs te geven, in de ijdele hoop zijn eigen leven en dit van zijn spitsbroeders te kunnen redden of ten minste den termijn van de strafvoltrekking door het executiepeloton der Vereenigde Naties zoolang mogelijk uit te stellen. Doch uitstel is geen afstel...

Vier volle jaren zijn verloopen sedert den onzaligen 10 Mei 1940, toen ons land voor den tweeden keer door de overmachtige legers van het DUITSCH IMPERIALISME, dat ondanks zijn nederlaag van 1918 niet opgehouden heeft naar de wereldheerschappij te streven, op de gemeenste en brutaalste wijze overvallen werd. En zooals in 1914, heeft ons vrede- en vrijheidlievend volk ook ditmaal naar de wapens gegrepen om zijn nationaal patrimonium te verdedigen tegen denzelfden roofgierigen en heerschzuchtigen vijand, die reeds tijdens den eersten door hem ontketenden wereldoorlog oneindig veel leed, nood en ellende over ons land bracht en er thans opnieuw op uit was onze vrijheid en onafhankelijkheid te vernietigen en onze mannen, vrouwen en kinderen onder zijn slavenjuk te brengen. Na een strijd die amper 18 dagen duurde, zag zich ons dapper leger, ten overstaan van de barbaarsche strijdmethodes van den vijand en door een samenloop van ongunstige omstandigheden, genoodzaakt voor den overmachtigen en wreeden vijand te capituleeren. Dit beteekende echter niet, dat de Belgen den strijd voor de vrijheid en onafhankelijkheid van hun land zouden staken, dat Vlamingen en Walen zich bij het zoogenaamd "voldongen feit" der aanranding, overweldiging en bezetting van hun land door de NAZI-BANDIETEN zouden neerleggen, dat wij allen bereid zouden zijn afstand te doen van onze VRIJHEID en verworven RECHTEN en ons gedwee zouden laten leiden naar de slavernij in dienst van het "Herrenvolk" en de "Uebermenschen"! De capitulatie van ons moedig leger beteekende evenmin, dat wij het kamp van onze dappere BONDGENOOTEN, die toen onder ongunstige voorwaarden voor de bevrijding der wereld van de nazistische en fascistische LANDROOVERS bleven voortvechten, zouden verlaten en dus

niet meer het onze zouden bijdragen tot de uiteindelijke zegepraal der Geallieerde wapens. Wel INTEGENDEEL! Immers, juist van deze zegepraal hangt onze eigen BEVRIJDING, ons voortbestaan als natie af, en daarvan was niet enkel onze wettige regeering in het buitenland zich bewust maar ook de overgroote meerderheid van ons volk. Evenals onze strijdkrachten buiten het vaderland aan de zijde der Geallieerden hun best deden om den gemeenschappelijken vijand te bekampen, waarbij zij vele lauweren oogstten, zoo hebben ook de besten en dappersten van ons volk in het vaderland zelf hun plicht begrepen: WEERSTAND BIEDEN AAN DEN BEZETTER EN ZIJN KNECHTEN!

Het aldus kort na de capitulatie van ons leger spontaan opgekomen verzet van ons volk tegen den NAZI-BEZETTER en zijn HANDLANGERS groeide uit tot een machtige WEERSTANDSBEWEGING, die den vijand gevoelige slagen toebrengt, zijn militaire en politieke macht verzwakt en zijn oorlogsmachine ontreddert. Ons land staat waarlijk niet ten achter in den groeten strijd voor de BEVRIJDING DER WERELD VAN DE NAZI-PEST! In ons land, dat reeds vier volle jaren door een barbaarschen bezetter geteroriseerd en leeggeplunderd wordt, leggen welbewuste en onverschrokken strijders, zoowel Vlamingen als Walen, zoowel mannen als vrouwen, dagelijks getuigenis af van hun vaderlandsliefde en van de solidariteit der Belgen met AL HUN BONDGENOOTEN. Dagelijks leveren wij allen aan den NAZI-INDRINGER het bewijs dat wij met hem in oorlog zijn, ja dat de Belgen aan de zijde der Vereenigde Naties aan den oorlog tegen Hitler en zijn satelieten actief deelnemen. Weliswaar zijn de strijdmiddelen en- methodes der patriotten in het vaderland niet altijd dezelfde als die, welke de legers der Vereenigde Naties aanwenden, doch desniettemin volstaan ze ruimschoots om den vijand te treffen, hem veel schade te berokkenen en zijn plannen te dwarsboomen.

Op 10 Mei 1940 waanden de nazis zich zóó oppermachtig dat zij de mogelijkheid van een goed georganiseerd verzet in ons land buiten beschouwing lieten. Speculeerend op de medewerking en de hulp der land- en volksverraders van V.N.V. en REX, meende de NAZI-BEZETTER even gemakkelijk ons volk te kunnen onderwerpen als ons dapper leger tot overgave te dwingen. Brutaal geweld, dwingelandij, Quisling-systeem, propaganda en terreur zouden ons volk "overtuigen" en tot betere gedachten moeten brengen... en aldus ons land en volk "rijp" maken voor de beoogde annexatie door het NAZI-RIJK. In hoeverre de vijand zich vergist heeft, heeft hij zelf reeds lang ingezien. Zijn positie in ons land op 10 Mei 1944 is, mede door toedoen van de ondergrondsche acties der goed georganiseerde WEERSTANDSBEWEGING en van het algemeen verzet van ons volk, reeds zoodanig verzwakt dat dit deel van zijn "vesting Europa" thans werkelijk RIJP is voor den grooten stormaanval der GEALLIEERDE LEGERS, dien wij, evenals de verdrukte volkeren der andere bezette landen, met ongeduld tegemoet zien. Betrouwend op de belofte onzer BONDGENOOTEN en verzekerd van de geweldige macht en dapperheid der Geallieerde Legers, zijn wij op 10 Mei 1944 meer dan ooit ervan overtuigd dat DE DAG ONZER BEVRIJDING nakend is.

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

D E G E S C H I E D E N I S V A N E E N V E L D T O C H T

Het gebeurde in dezen tweeden wereldoorlog tot nu toe slechts één maal, dat men op een en dezelfden dag én een rampspoedig én een heuglijk feit kan herdenken, namelijk op 10 Mei. Inderdaad, zooals de datum van 10 Mei voor ons en onze Nederlandsche, Luxemburgische en Fransche bondgenooten gekenmerkt staat als de onheilsdag waarop de verschrikkingen van den oorlog, verdrukking, nood en ellende begonnen zijn, zoo kunnen wij anderzijds den 10 Mei vieren als den verjaardag van de groote overwinning die onze Engelsche, Amerikaansche en Fransche BONDGENOOTEN op onze gemeenschappelijke vijanden behaalden. Want op 10 Mei 1943 eindigde de strijd in Tunesië, die naar de volledige bevrijding van Afrika van de nazistische en fascistische rooverbenden geleid heeft.

Zooals de groote overwinning van het heldhaftige Roode Leger bij Stalingrad in Februari van hetzelfde jaar een keerpunt in den oorlog op het Oostelijk Front beteekende, zoo kan de bevrijding van Afrika als keerpunt in den oorlog op het Zuidelijk Front gelden. De eerste stap tot den aanval op de zoo genaamde "Vesting Europa" vanuit het Zuiden werd voorbereid. De zwakheid van

Mussolini's "Imperium Romanum" en van de troepen die het verdedigen moesten, was bewezen. De mythe van de zoogenaamde "onoverwinnelijkheid" van Hitlers "Wehrmacht" en van de strategische "genialiteit" der Duitsche generaals heeft den genadeslag gekregen.

De veldtocht in Afrika was hard en moeilijk. In 1940 begonnen, had hij drie jaar geduurd en bracht hij afwisselend voor beide partijen overwinningen en tegenslagen. De uiteindelijke zegepraal echter was voorbehouden voor hen, die de dappersten waren en tegelijkertijd ook de overmacht aan materiaal bezaten, voor hen die zoowel het luchtruim als de zeeën beheerschten, voor hen die geleid werden door de strategische kunde van generaals als Alexander, Montgommery en Eisenhower. Volgens de cijfers, door Churchill aan het Amerikaansch Congres verstrekt, hadden Italië en Duitschland in Afrika 900.000 man aan gevangenen en dooden ingeboet. Zij verloren er bovendien 2.400.000 BRT scheepsruimte, 8.000 vliegtuigen, 6.200 kanonnen, 2.550 tanks en 70.000 vrachtwagens. Deze getallen toonen niet enkel de aanzienlijkheid van de Geallieerde overwinning aan, maar wijzen er tevens op het groot belang dat de beide dictators aan Afrika gehecht hadden. Maar al hun pogingen om door een overwinning in Afrika hun doel te bereiken zijn ten slotte vruchteloos gebleven.

De veldtocht begon met de oorlogsverklaring van Italië aan Engeland en Frankrijk begin Juni 1940. Egypte was slechts door een handvol slecht uitgeruste Britsche regimenten verdedigd. 150.000 Italiaansche soldaten onder Maarschalk Graziani en 200.000 onder den Hertog van Aosta stonden gereed om Egypte vanuit het Westen en het Zuiden binnen te vallen. In Augustus bestormden de Italiaansche troepen de Lybisch-Egyptische grensposten, trokken Egypte binnen en veroverden Sidi Barani, op 60 km. van de grens. Daar werd hun offensief voor den eersten keer tegengehouden. Doch ook in Oost-Afrika waren de Italianen tot den aanval overgegaan. De Britsche troepen waren verplicht Britsch Somaliland, dat volledig door Italiaansche bezittingen omringd was, langs de zee te ontruimen. De Duitsche en Italiaansche pers vierde triomfen.

Intusschen echter waren er in Egypte de eerste versterkingen aangekomen, die Churchill toen van het moederland, dat nochtans zelf door een invasie bedreigd was, had weggetrokken om Egypte te verdedigen. Op 9 December 1940 is het eerste Engelsche offensief in Afrika tegen de troepen van Maarschalk Graziani losgebroken. 30.000 man nemen aan den Engelschen kant deel aan den grooten strijd. Op 12 December valt Sidi Barani, op 16 December reeds werd de Lybische grens overschreden, op 6 Februari 1941 is Benghasi, halverwege tusschen Egypte en Tripolis, door de Britsche troepen veroverd. Het Italiaansche leger is verslagen. 133.000 Italiaansche gevangenen worden door de Engelschen binnengebracht. Mussolini,die zoo prat ging op zijn scherpe bajonetten... is verplicht de hulp van Hitler in te roepen.

Terwijl de Duitsche versterkingen langzaam in Afrika aankomen en de Italianen, zoo goed en kwaad als het maar kan,standhouden, beginnen de Engelschen een tweede offensief, ditmaal tegen Italiaansch Oost-Afrika. In Februari 1941 dringen twee kleine Britsche legers deze Italiaansche kolonie binnen, en in Maart reeds valt de "onbedwingbare" vesting Keren, waardoor praktisch iedere weerstand in Erytrea ophoudt.

Inmiddels echter zijn de Duitsche versterkingen voor Lybië volledig ter plaatse aangekomen. Vier elite-divisies met ongeveer 1000 tanks, aangevoerd door een der beste generaals van Hitler, bekend als de fameuze vechtjas Rommel, en gesteund door een machtige luchtvloot onder persoonlijke leiding van Maarschalk Kesselring, gaan, samen met de overblijfselen van het verslagen Italiaansch leger, op 1 April 1941 tot den aanval over. Het Britsche leger is danig verzwakt door de hulp die naar Griekenland gezonden werd. Het zwakke Engelsche garnizoen, dat achterbleef, kan Rommel's stoot niet opvangen. In ongeveer 10 dagen tijds bereiken de Duitsch-Italiaansche troepen opnieuw de Egyptische grens. Doch niet alles verloopt zóó als Rommel het wil. Tobroek, dat door hem voorbijgeloopen werd, houdt stand. Rommel durft niet verder gaan en moet een aanval tegen deze vesting inzetten, doch te vergeefs. Door toevoer vanuit de zee bevoorraad, blijft Tobroek standhouden en zal niet zoo gemakkelijk als Rommel dacht in zijn handen vallen. Negen maanden lang zal deze kleine vesting in de Lybische woestijn, door Britsche soldaten verdedigd, de

plannen der Duitsche legerleiding in de war sturen. En middelerwijl kwam de veldtocht der Geallieerden in Oost-Afrika tot een goed einde: In April viel Addis-Abbeba en op 18 Mei 1941 capituleerde de Hertog van Aosta met 50.000 man. Kleine restantjes die van zijn troepenmacht nog overgebleven waren, werden in den loop der volgende maanden geliquideerd. Stil en bescheiden bereiden de Engelschen zich op een nieuw offensief voor, dat van het 8ste. Leger, terwijl de Duitsche geüniformeerde pers onophoudelijk lofliederen zingt op den "genialen" generaal Rommel.

Het nieuw-gevormde 8e. Britsche Leger, ongeveer 100.000 man en 600 lichte tenks sterk, valt den vijand aan, die op 120.000 man en 500 zware tanks rekenen kan. De Britsche tankaanvallen van Generaal Auchinleck mislukken, doch Tobroek kan ontzet worden. Op einde December 1941 kan Benghasi een tweede maal door de Britten op de langzaam terugtrekkende Duitsch-Italiaansche troepen veroverd worden. Maar niet voor lang. In Februari 1942 gaat Rommel opnieuw vooruit en slaat de Britsche troepen terug tot bij Gazala, ten Westen van Tobroek. Daar begint dan de loopgravenoorlog in de woestijn.

Beide partijen, zoowel Engelschen als Duitschers, hebben toen ingezien dat de oorlog in de woestijn slechts door een overmacht aan menschen en materiaal gewonnen kan worden. De luchtmachten der beide tegenstanders komen nu in actie. De R.A.F. herschept de Duitsch-Italiaansche aanvoerhavens Tripolis en Benghasi in scheepskerkhoven, terwijl de Engelsche onderzeebooten de Duitsch-Italiaansche bevoorradingsschepen opsporen en kelderen. De Luftwaffe en de Italiaansche luchtvloot bombardeeren het Suez-kanaal en Alexandrië. Om het gevaar, dat de Duitsch-Italiaansche legers vanuit de Britsche zee- en luchtvloot dreigt, te keer te gaan, wordt het Britsch steunpunt Malta dag en nacht meedoogenloos gebombardeerd.

Ondanks alle moeilijkheden en verliezen heeft Rommel blijkbaar toch voldoende versterkingen kunnen krijgen om een derde groot offensief in te zetten. Het breekt los op 26 Mei 1942 en na een vier weken langen verbitterden strijd zijn de Britsche troepen verplicht zich terug te trekken. Tobroek valt. Rommel overschrijdt de Egyptische grens, neemt Sidi Barani, Marsa Matruk en weet tot dicht voor Alexandrië voor te dringen. Daar wordt hij echter, bij het dorpje El Alamein door de Britsche troepen tot staan gebracht. De lof door de Duitsche propagandamachine aan Rommel toegezwaaid kent geen maat meer. Hij wordt tot Generaal-Veldmaarschalk bevorderd. Het Duitsch Imperialisme ziet Suez (!) reeds in handen der Nazis en... den weg naar Indië "vrij" voor Hitler... Groote plannen worden gesmeed voor "de vereeniging der beide Duitsche legers", dit van den Kaukasus en dit van Egypte, die het Britsche Wereldrijk in een tang moeten grijpen... Goebbels ontdekt "het groot belang" van den Afrikaanschen veldtocht en o.a. laat hij het Duitsch propagandatijdschrift "Signaal" (Nr.18, September 1942) het volgende verkondigen (vertaald uit het Fransch, Red.):

> "De operaties in Noord-Afrika zijn een bijdrage tot de uiteindelijke overwinning van den Europeeschen veldtocht tegen de Sowjets, vooral sedert zij op Egyptisch grondgebied plaats vinden"...
>
> "De oorlog in Noord-Afrika was sedert zijn begin van het grootst belang. De wapenfeiten van Rommel zijn niet alleen bewonderenswaardig wegens de overwinningen die zij afgedwongen hebben, maar zij hebben de vernietiging van het meest uitgebreide en wellicht ook het meest gevaarlijke plan van den vijand tot gevolg gehad"...
>
> "De hoop die Engeland koesterde om Lybië te veroveren is hiermede vernietigd; evenmin heeft het zijn heerschappij over de Middellandsche Zee kunnen uitbreiden, integendeel, het heeft ze verloren"...

Een half jaar later was Afrika voor Goebbels van nul en geen belang... en heette het in pers en radio der Nazis dat de Geallieerden hun zegepraal in Afrika te danken hebben aan hun lucht- en zeeheerschappij eenerzijds en aan hun overmacht aan menschen en materiaal anderzijds. Inderdaad, terwijl de Nazis voortteerden op hun "geweldige successen" en met propaganda-gezwets den oorlog hoopten te winnen, kwamen er in Egypte zonder ophouden versterkingen voor het Britsche Leger aan, die de blaadjes deden keeren. Nieuwe troepen, moderne tanks, een sterke luchtvloot, alles werd in gereedheid gebracht om opnieuw tot den aanval over te gaan, en ditmaal voor goed en zonder halt te ma-

ken. Deze aanval begon op 23 October 1942, juist 20 dagen nadat Rommel op zijn "successen" pochte en, zooals het een echt Nazi-"Uebermensch" betaamt, snorkend verklaarde: "Heden staan wij honderd km. voor Alexandrië en Kairo en hebben dus de poort van Egypte in onze hand, en wel met de bedoeling ook hier te handelen! Wij zijn daar niet naar toe gegaan om ons vroeg of laat weer te laten terugwerpen... Wat wij houden, houden we vast!" Niet langer dan elf dagen verdedigen de Duitschers zich op hardnekkige wijze bij El Alamein. Het Achtste Britsche Leger verpletterde het gehoede verdedigingssysteem van Rommel en op 5 November is deze praalhans verplicht zich met zijn verslagen elite-troepen (het fameuze "Afrikakorps") zoogezegd "volgens een vooropgesteld plan" (het beruchte "planmässig"...) terug te trekken, onder achterlating van groote hoeveelheden wapens en materiaal. Weer is Tobroek in Engelsche handen, niettegenstaande de herhaalde verklaring van Hitler: "Waar een Duitsche soldaat eens zijn voet heeft gezet krijgt hem niemand vandaar weg"...

Op 8 November 1942 landen Amerikaansche en Britsche troepen in Fransch Noordafrika en bevrijden in enkele dagen tijds Marokko en Algerië. Slechts Tunesië kan door Duitsche en Italiaansche troepen bezet worden. Hun Afrikaansche legers echter, zoowel van Oosten als van Westen ingesloten, zijn onherroepelijk verloren. In plaats van te trachten zijn troepen uit Tripolis ten spoedigste te evakueeren, werpt Hitler nieuwe troepen naar Tunesië, waar zij, gebruik makend van een inzeker opzicht overdreven voorzichtigheid der Anglo-Amerikaansche militaire leiding, enkele plaatselijke successen kunnen behalen. Weer jubelt de Duitsche pers als naar gewoonte.

Terwijl het 8e. Britsche Leger Tripolis vanuit het Oosten verovert en de Tunesische grens overschrijdt, is er in de nazi- pers en radio sprake van een "verbetering" van den toestand in Noord-Afrika ten gunste van de "AS", alsmede van een aanstaand "groot offensief" der Rommel-troepen tegen de Geallieerde Legers. Het 8e. Leger moet inderdaad aan de Mareth-lijn in Zuid-Tunesië een Duitschen tegenaanval terugslaan, maar Rommel verlaat in aller ijl Afrika en draagt het opperbevel aan generaal von Arnim over. Maar ook deze kan niets aan de hopeloosheid van den toestand zijner troepen verhelpen, waar de zoogenaamde "geniale strateeg" faalde. Het Achtste Britsche Leger gaat weer eens tot den aanval over en slaat heel de Duitsche verdediging in Zuid-Tunesië aan stukken. Op 6 April 1943 vereenigt het zich met het Eerste Britsche Leger bij Kairuan, in Midden-Tunesië. Dan bereiden zich de Engelschen, Amerikanen en Franschen gedurende vier weken tot den EINDAANVAL voor. De Duitsche en Italiaansche troepen zijn in den Noordhoek van Tunesië samengedrongen, in hun verdedigingsmogelijkheden weliswaar door de bodemgesteldheid fel geholpen en begunstigd. Doch niets kan meer baten tegen de slagvaardigheid der Geallieerde Legers, zelfs niet de noemenswaardige versterkingen die Hitler dag in, dag met vliegtuigen laat toekomen.

Op 6 Mei 1943 breekt een trommelvuur, zonder weerga in de oorlogsgeschiedénis, op de Duitsche stellingen los en dringen Geallieerde tanks en manschappen door de goed-uitgebouwde en versterkte lijn van den vijand heen. Op 8 Mei zijn Tunis en Bizerta reeds bevrijd; twee dagen daarop geheel Afrika. De vijandelijke troepen, toen nog ten getalle van 200.000 man, met massa's kanonnen en gewoldige voorraden wapens, munitie en levensmiddelen, op 9 Mei 1943 op het Noordelijke schiereiland Cap Bon samengedrukt en in verschillende deelen gesplitst, zien eindelijk in dat alle verdere weerstand nutteloos is en geven zich over. Zij hebben het leven boven den wissen dood verkozen en begevn zich, op hun eigen voertuigen of in lange kolonnen marcheerend, zingend naar de Geallieerde verzamelkampen voor krijgsgevangenen. Wanneer het O.K.W.-bericht van 10 Mei 1943 leugenachtig beweerde: "Nadat hun laatste munitie verschoten was kwam er een einde aan den heldhaftigen weerstand onzer dappere soldaten"... - zoo geschiedde dit alweer om de Duitschers te "vertroosten".

Zoo eindigde de Afrika-phase van dezen tweeden wereldoorlog, dien Hitler ontketend heeft om de wereldrijkdommen te herverdeelen... De elite-troepen der "Wehrmacht", waarvan Hitler verwacht heeft dat zij in Kairo en Suez (en later in Bagdad, enz.enz...) zullen binnenrukken, kwamen enkel in de gevangenenkampen van Amerika en Canada terecht, en waren gelukkig hun leven gered te heb-

ben. De fameuze "strategische driehoek" Tunis- Sicilië- Sardinië, waarmede de kleine wonderdoctor der propaganda zoo gaarne jongleerde, was in 't water gevallen... Sicilië en het Italiaansche moederland zelf lagen voor de aanvallen der Geallieerden open. TUNIS"GRAD" bereidde den val van Mussolini voor en bespoedigde de capitulatie van Italië. De bevrijding van Afrika opende den weg naar de BEVRIJDING VAN EUROPA, die niet meer lang zal uitblijven.

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

WAAROP ZIJ NU NOG SPECULEEREN

Met uitzondering van de misleide jongeren en een klein getal geborneerde partijgangers van V.N.V., REX en "DEVLAG", zijn al "onze" LAND- en VOLKSVERRADERS reeds overtuigd van de aanstaande UITEINDELIJKE ZEGEPRAAL der VEREENIGDE NATIES op Hitler en zijn satelieten. Zij weten aldus ook dat zij, onmiddellijk na de bevrijding van ons land door de Geallieerde troepen, rekenschap zullen moeten geven van al hun handelingen in dienst van den vijand. Daarom trachten de meesten van hen reeds sedert maanden een zeker "berouw" voor te wenden en, voorzooverre dit mogelijk is, hun "verdediging" voor te bereiden. Sommigen, ja zelfs "vooraanstaanden", toonen zich geneigd bij de "bezettende overheid" ten gunste van een "ongelukkig volksgenoot" tusschen te komen... Anderen weer loopen te koop met hun "hulpvaardigheid" en willen doen uitschijnen, dat hun jarenlange "goede" betrekkingen met den NAZI-BEZETTER enkel voor doel hadden, hun medeburgers te kunnen "bijstaan". Er zijn er ook, die demonstratief het V.N.V. of REX verlaten hebben, die er zelf voor zorgden dat hun "open brief" aan de "leiding" algemeen bekend zal worden, of die zich opzettelijk wegens een of andere "uitlating" door den bezetter lieten aanhouden en opsluiten...

Zij allen meenen den slimmerik te spelen, ons volk en onze Rechtbanken te kunnen foppen; ofwel ook speculeeren zij erop "verzachtende omstandigheden" te kunnen pleiten door op hun "tijdig berouw" te wijzen. Zij vleien zich met de ijdele hoop, in elk geval ruimschoots misbruik te kunnen maken van de procedure onzer democratische rechtspleging en vooral van de verdedigingsmogelijkheden die de welwillende (maar och, "zoo domme") democraten ook aan land- en volksverraders zullen bieden. In vertrouwen op de humaniteit der Belgen, rekenen zij erop van alle voordeelen, die het humaan gevangenisregime in het vrije België gekenmerkt hebben, te zullen genieten. Kortom, het anker dezer ELLENDELINGEN is de hoop op milde behandeling en de genade der Belgen...

Ten overstaan van dit feit achten wij het noodig op de herhaalde verklaringen van onze wettige regeering in Londen te wijzen, dat AL DE LANDVERRADERS en COLLABORATEURS ten strengste gestraft zullen worden en op geen mildheid noch genade zullen mogen rekenen. HUN STRAF ZAL VOORBEELDIG ZIJN! Het lijdt geen twijfel dat geheel ons volk daarover zal waken, dat zij noch door middel van trucs noch door toedoen van protectie of "relaties" aan de verdiende straf ontsnappen. Meest er, naar meening van rechtsgeleerden, desaangaande eenig tekort in onze wetgeving bestaan, dan zullen onze Wetgevende Kamers er ten spoedigste voor de noodige aanvulling zorgen. Naar het schijnt, heeft onze regeering reeds daarin voorzien en de desbetreffende wetsontwerpen voorbereid. Niet enkel de patriotten die actief aan den strijd tegen den NAZI-BEZETTER en zijn KNECHTEN deelnemen maar geheel ons volk is voorstander van, dat er ten behoeve van de gerechtelijke vervolging en bestraffing der LANDVERRADERS en COLLABORATEURS een reeks UITZONDERINGSMAATREGELEN dienen getroffen te worden, opdat zij naar den aard en de gewoonten der NAZI-"JUSTITIE" behandeld zouden worden. Er mag er inderdaad geen sprake van zijn, hen van de voordeelen der rechtspleging en van het humaan gevangenisregime der door hen zoo zeer gehate Belgische Democratie te laten genieten. Zij moeten en zullen eerst "justitie"-methoden van hun eigen NAZI-VRIENDEN aan den lijve ondervinden opdat zij deze van het VRIJE BELGIE leeren waardeeren. Vermits zij het barbaarsche NAZI-REGIME ophemelden en er voor ijverden dat het ook in ons land ingevoerd zou worden, is zulks ten opzichte van hen niet meer dan billijk. Het zal ditmaal duidelijk en voelbaar blijken, dat niet wij, koppige Belgen, maar zij, DE LANDVERRADERS en COLLABORATEURS, DE GEFOPTEN zullen zijn. Zij hebben zich in elk opzicht misrekend!

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx